

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 19. maliga serpana 1855.

List 39.

Na Šmarni gori.

O zgodnja Danica, — češena mi bod'!

V višavah kraljuješ, — kraljica sveta!
 Z nebes ogleduješ — dolino solzá;
 Široko se siri — vse tvoje polje,
 In v tebi so viri — osrečit' serce.
 O zgodnja Danica, — nebeska kraljica:
 Češena mi bod'!

Marija premila! — ti za-me skerbiš,
 Marija, je sila, — z nebes se spustiš,
 Med nami prebivaš, — poslušáš svoj ljud,
 In svete razlivaš, — polajšaš nam trud.
 O zgodnja Danica, — nebeska kraljica:
 Češena mi bod'!

Me grenke težave, — bolezní deržé,
 Alj druge zmotnjave — preojstro moré,
 Na goro pertecem, — pri tebi klečim,
 Besedo ti rečem, — si serce ohladim.
 O zgodnja Danica, — nebeska kraljica:
 Češena mi bod'!

Na grešno pot zajdem, — Bog stegne že meč,
 Pa vsmiljenje najdem, — per tebi trepeč;
 Prav zgrevana duša — se k tebi podam,
 Po tebi odpuša — Bog grehe mi sam.
 O zgodnja Danica, — nebeska kraljica:
 Češena mi bod'!

Marija, ti draga! — prav Božji si sad;
 Marija preblaga! — studene Božjih gnad,
 Nad tabo raduje — se vsako oko,
 In vsak obiskuje — rad Šmarno goro.
 O zgodnja Danica, — nebeska kraljica:
 Češena mi bod'!

Marija! ostani — mi mati vselej,
 Marija me brani! — grešiti ne daj!
 Nauč' me, Danica! — pravično živet',
 Pomagaj, kraljica! — nebesa prejet'.
 O zgodnja Danica, — nebeska kraljica:
 Češena mi bod'!

Maresič.

Usmiljene sestre.

(Dalje in konec.)

Plača za ohranjenje usmiljenih sestra je manjši, kakor pa za najetnike, ker se sestram manj dnarja za obleko daje, kakor pa znaša plača najetnikov. Zaklada (štiftenge ali premoženja) navadno ne oskerbljujejo same; temuč oskerbnik jim za vsakiga bolnika gotovo dnino (plačo za dan) odloči. Za ta dnar bolnike in sebe živijo . . . in vsak mesec odgovor za porabo njegovo dajo. Kar pa od dnarja prihranijo, se zopet zakladu ali premoženju prideva, da bolnišnice clo obogaté. Zgled naj nam bote mesti Nancy in Morville na Francoskim.

Po Napoleonovim vpeljanji usmiljenih sestrá

na Francoskim l. 1807 prevzamejo oné „hišo pribežališa ali „bolnišnico neozdravljivih“ v mestu Nancy. Bolnišnica je bila revna, zidovje vse perhlo; brez premoženja, brez zaklada so imele sestre vsak dan še nad 400 bolnikov nahraniti in za vsakiga so samo po dve dvojači dobivale. Zatorej so mogle o dragim vojsknim času še nad deset tisuč gold. dolga narediti. Prav noben dar jim ni došel, in vender je bolnišnica zdaj dolga prosta in z vsimi potrebami bogato oskerbljena. Vse to so usmiljene sestre z umnim gospodinjstvom in z varčnostjo storile. S prihranjenim dnarjem so si že vert za štirideset tisuč (40.000) gl. kupile in v potoku, ki ga preteka, odrejajo toliko pijavk, de jim jih nič ni treba kupiti in jih se v druge lekarnice (apoteke) razposiljajo. Vert imajo z redkimi zdravilskimi zeliši in hladivnimi jagodami preprežen. Pertenine, ki jo same napravljajo in belijo, sploh vsiga potrebniga imajo skupama. Clo mašne oblačila same delajo in bogato z biseri, svilo, srebram in zlatam olepsujejo, akoravno vsak dan veliko bolnišnico za 500 ljudi očedijo, čez pet sto postelj prerahljajo, za toliko ljudi obleko pripravljajo, spirajo, kerpajo, jim strežejo, kuhajo itd. Koliko premore pridnost! Koliko zdasta blagoslov Božji in varčnost! Se v slabjim stanu prevzamejo usmiljene sestre l. 1818 norišnico v mestu Morville. Prejšnji najemnik se oken, dur in tlaka ni pustil. En konec hiše je pogorel in skoz luknjasto streho je sapa pihala in dež cerljal. Ubogi norci so enako svinjetam v nesnažnih tamnih predalih do vrata v perhli prepereli slami tičali, ali pa so bili s capami na pol oblečeni; težko so se možki od žensk razločili, tako zanemarjeni so bili. Merées jih je od nog do temena obsul in s senami pokril; nekteri so si z verigami globoke rane naredili, ki so vse že gnjile; nekterim so noge pri požaru skor odgorele ali od mraza popolno neobčutne postale, in podgane so merličem oči in nose odjedale. Usmiljene sestre skonca clo mize niso imele, ter so mogli na tleh kositi; preobleči ubozih norcov jim tudi ni bilo moč. Pa kmalo so jim vender život strebile in edino oblačilo meréesov osnažile in skerpale. Norci, od poprejšnih najetnikov vedno draženi in terpinčeni, so tako oboleli in divjali, de so slabe sestre vedno v smertni nevarnosti bile; z lepim ravnanjem pa so jih tako pridobile in ukrotile, de smejo brez nevarnosti potrebne reči pri njih opravljati, ker svoje dobrotnice tako poznajo, kakor divja žival v zaporu svojiga rednika. Clo dosti zgledov se najde, de so ubežni norci, kterih nikdo silama ni mogel v norišnico spraviti, prav radi nsmiljeno sestro slušali in deleč z njo na staro prebivališé šli.

In kako majhni so bili pripomočki za tako veliko razlako! Za vsaciga norca so po 15 krajc. na dan dobivale, in s temi grosi so reveže preživljale, in oblačile, de je bila gosposka popolnoma zadovoljna, tudi zdravnik in lekarnico plačevale, clo slabo poslojpe zboljšale in, res je čudno! v 10 letih 90 tisuč (90.000) gold. prihranile, akoravno nesrečnikov skor na pol več preskerbljajo, kakor jih je najemuik, namreč pet sto namesti treh sto. Zraven je norišnica v Morville z vsim obilno previdena, kakor bolnišnica v Nancy. *To je gospodinjtvo, to je pridnost redovnic! Kdor le počutkam streše, mehkužno po veselica in plesih ferklja in o priložnostih tenobo in tošobo redovnikom očita, naj se pride les delavnosti in pridnosti ucit!*

Posebna podpora usmiljenih sestrá so lekarnice (apoteke), ktere imajo večidel povsod v bolnišnicah. Ena sestra je vselej lekarica, ktera od prejšnje dobro podučena in izurjena vse leke (zdravila) za dom napravlja, clo take, ktere se lekarji sploh iz kemiških fabrik dobivajo. Izžete sokove iz zdravilnih zeliš tudi zunanji ljudje radi kupujejo, ker so od njih dobrote prepričani. Dobiček pa ni lekaricin, ampak se premoženju bolnišnice prideva. Dobrotniki tem angelam revežev tudi radi svoje shrambe odperajo in ali v dnarji ali v blagu kaj podelé — za pomnoženje zavoda (zaloge ali kapitala).

Zdaj še nekte besedice od moči kersanskiga zgleđa do bolnikov.

Misel na Boga in večnost, na zadolženje in kazen, na spreobrnjenje in poboljšanje, na pokoro, in sveto, dobrih del polno življenje, ta resna in tehtna misel, za ktero je naše serce ravno v boleznih naj pripravniši, se ne more nikdar in nikjer tako krepko in mogočno obudovati, kakor ravno v pogledu Bogu posvečenih devic, ktere vse žive dni le v spokornosti in zatajevanji prebojo. Kdor je kake dni pri teh sestrah bil, spregleda svoj stan slepote in mlačnosti: sam vidi, se na sebi in na družih bolnikih prepriča, zakaj je vera dobra, in kaj obroduje; srečniga se čisla, de je otrok Cerkve, ki tako sladak sad donáša. Tako že sam pogled usmiljenih sestra vero oživlja in podlago postavlja za popolnoma poboljšanje, za spokorno življenje, za ktero ga hisna navada še bolj spodbada in vne-ma. Vsak katoličan ima po ti navadi kar pri vstopu v bolnišnico sv. Zakramente sprejeti, de potem toliko poterpežljivši bolečine in nadloge svoje prenaša, in svoje serce zvestejši po vsih koticih in spranjah omete. Podučnja v veri tudi nikomur pri usmiljenih sestrah ne primanjkuje, ker so vse prav natanko in čisto v kersanskim nauku izurjene.

Oh! kdo bi mogel tako terdoserčen biti, de bi od svojiga angelčika, ki mu noč in dan neprenehama in neutrujeno z vso ljubeznijo streže, ki si vedno prizadeva mu zraven telesniga tudi dušno zdravje poverniti, in za vse težave nič družiga ne želi, kakor samo spokorjenje njegovo, de bi v slednji sodbi z veliko pridobljenimi dušami na desnici svojiga ženina Jezusa Kristusa stala, kdo bi se mogel takimu angelčiku ustavljeni? Vender usmiljene sestre bolj z zgleđam podučujejo, kakor z besedami, ker vedo, de niso za poduk, ampak za postrežbo poslani. Z besedo le redko in skor vselej samo o priložnosti podučujejo, z zgleđam pa noč in dan. Brez razločka vere vsim po materinsko strežejo, naj bo jud, turk ali kristjan; ni jim mar za zasramovanje in zbadljive besede, tudi za

nehvaležnost ne, s čimur jih odivjanje in nevera plačuje; in vse sitnosti, domišljije, nepoterpežljivosti in kdo vé kake muhe še bolnike napadajo, z neskončno krotkostjo prenašajo. Vse njih življenje so zgolj dobrote zavolj Boga, brez naj manjši misli na plačilo in hvalo. In ravno to za spokorjenje grešnikov in spreobrnjenje nevercov več zda, kakor naj bolj učeni in dognani dokazi. Zavolj močniga zgleđa so bile leta 1842 na Francoskim vse ženske ječe usmiljenim sestram prepušene, „ker so one še vedno svojo dolžnost tako dobro spoznale in še boljši spolnovale“. Moč zgleđa usmiljenih sester se jasno razvidi nad turki v Smirni, in Carjigradu (Konstantinopoljnu). Turkam je kristjan zaničljiva stvar, pes, ki nikdar ne sme v turčinovo kočó stopiti, še manj z njegovo rodovino kaj govoriti. Samo usmiljenim sestram so vse turške poslopja odperte; navdihnjeni od neznane ljubezni in dobrotljivosti teh dušic, turki želé in se počesene čislajo, ako ktera njih poslopja obiše. Turki mislijo, de so usmiljene sestre čeznatorne stvari, ki morja prederkajo in vse zapusté, de le njih bolezen ozdravljajo in njih nadloge lajšajo; nekteri so jih že clo v priprosti nevednosti vprašali, „ali niso morde kar naravnost iz nebes prišle?“

V Smirni se vsak dan v hiši usmiljenih sestrá bolnih turkov kar tare, in kako se čudijo, ko sestre nočejo ne za dobri svet ne za podeljene leke kar nobeniga vinarja. Zato pa so jim tudi iz vsiga serca udani in morde bodo oslepljenci ravno po sadu pravo drevo sv. vere naj ložej spoznali. Močno je dopadla vsim turkam v Carjigradu katoliška procesija presvetiga Rešnjiga Telesa dan 1. 1842, pri kateri je bilo tudi 80 belokrilih od usmiljenih sestrá zrejenih sirot. Večidel so jo radostao gledali in clo neki paša je poslal svojo muziko v poslavljenje in poveličanje te procesije. Ves svet pozna njih zasluge za človeštvo, in protestanti (Prusi) so hotli tudi v svoji cerkvi enak red napraviti, pa ne gre dobro in po volji spod rok, ker to je le tam mogoče, kjer tako goreča in delavna ljubezen plamti, kakor v katoliški Cerkvi. Vender je ta posnema lep in veljaven dokaz, kako tudi oni naše sestre spostujejo, kar so pa že tudi v družih priložnostih naznanili in djavno pokazali.

Kdor tedaj neskončno skerb usmiljenih sester za bolnike, njih varčnost v premoženji in moč kersanskiga zgleđa do grešnikov in krivovercov prezre, se ne bo več čudil tako hitrimu razširjanju tega reda, ampak čudil se bo, zakaj nekteri njegovih dobrot ne spoznajo in ne cenijo po vrednosti, ter jih še vedno od bolnišnic odvrtaajo. Katoličani, protestanti, judje in turki spoznajo, duhovske in deželske gosposke hvalijo in poslavlajo velike zasluge usmiljenih sestrá; po nekterih deželah se zanje pulijo, in vender nekteri katoličani clo se ne poznajo njih cene.

Nekotiko iz misionjskih naznanil.

(Od 1. sušca 1854 do posled. sveč. 1855.)

(Dalje.)

Zdaj je bilo vse lepo vravnano in gosp. apostolski namestnik so zamogli to misionjsko stajo s polnim zaupanjem delavnimu in gorečimu g. Kohlu zročiti, ter se na pot še delj proti jugu skoz slapove Garbo, Gumbo in Tokiman podati, k narodam, ki so jih bili že poprej obiskali. 25. vel. travna popoldne odrinejo po Nilu, ki je bil že visoko narasel. Spremljal jih je neki poglavar iz Imo-ga,

ki je bil na jugu znan in je eden zmed nar boljših Gondokorskih sosedov. 27. so prišli do Tokimana na pred goro Logvat. Ondotni rojaki so se pomnili poprejšniga obiskanja gosp. apostolskiga namestnika in so prijazno naproti prišli. Poglavar, ki jih je bil tačas na goro spremil in jim na strani sedel, ko so podobo kraja risali, in se je bila gora od velikiga potresa zmakatala, je zdaj z obilno trumo zamurcov naproti prišel, in v zastavo gostoljubnosti so dolgoroziga vola seboj pripeljali.

Drugi dan so dalje jadrili do iztočja vode Kika. Z veselim ukanjem so ljudje povsod skupaj vreli. Domačini so pravili, da ta voda nekaj dni proti izhodu izvira, drugi pa so terdili, da je le pretok Bahar-el-abiadov, ki ga Barjanje Čufiri imenujejo. Naslednji dan so pod drugim Tokimanam peršli do kup — otokov in pri vsim prizadevanji niso mogli z „Zgodnjo danico“ dalje, zlasti ker je tudi voda že dva dni bila jela padati. Poslednje mesto, ki so ga mogli z barko doseči, je bil otok Kirigverl. Prebivavci na otoku so stermeli nad veliko ladijo, kakoršne še svoj živi dan niso vidili. 1. rožnika so na barki bandera slovesno razpeli, in g. Provikar so se v čelnu s 4 brodnarji čez natok dalje peljali, so stopili na otok Lumutut (zvon), na katerim visoke pečine kviško molé, ter so po kompasu okrajno zrisali. Le z velikim trudam in s posebno previdnostjo so ta otok dosegli. Hotli so na naj vikši mesto silne pečine priti, ali pri vsaki stopinji jih je mikalo postajati in stermeti nad zelenjem, velikan-skimi drevesi smokovne in druge neznane podobe. Zamišljeni v pisano zelenjad in rast vsake mnoge barve, in skorej prezeraje pot, ki jih je peljala k cilu, ugledajo neprevidama v neki pečinski špranji tri črne mozake s sulicami. Ko le ti spazijo, de jih gosp. Provikar vidijo, s prijaznim pozdravam nekaj stopinj bližej stopijo. Povernejo jim apostolski namestnik njih pozdravljenje po Bariški segi in jih nagovoré, de naj jih peljejo na mesto, od koder se nar delj okrog vidi. Precej so pripravljani in jih po dolgim ovinku tje gori peljejo. Bil je veličansk ogled okrog — na neki skali. Okrog so duhte prelepe drevesa in zeliša, spodej je bobnela šumeča reka čez skalovje in zrela; večerna stran otoka je plana, pridno obdelana zemlja, desiravno brez prebivavcov. Proti severju so bili drugi 4 otoki, tudi v nar lepši zelenjavi. Za gričkam zahodnjiga bregu se je Logvaek skrival; vidil se je pa od deleč Körök in verbunec Njertani. Ne deleč na jugu so bili otoki Radepo, Iri in drugi. Nar delj, kar se je proti ravniku vidilo, je bil verh hriba Rego proti južno-zahodni strani, ob čigar obnožji mende reka teče, in greben še bolj na jugu, kteriga imena pa spremljavci niso vedili; le ta se skorej v ravni ridi proti izhodu steza. — Tudi za daljni tek skrivnostne reke so jih zastonj izpraševali. — Spremljavci, s kterimi so nekaj časa krenljali, so jim prinašali zeliš, kterih koreninam so zdravilno moč pripisovali. Ako drugo leto s pet pridejo, so jim obljubili od vsih otočnih dreves sadja in semen dati. Povabili so jih seboj v Kirigvek na ladijo, in vsi ti prijazni ljudje so jih radi spremili; vender so čez reko plavali in tje prišli, gosp. Provikar pa na čelnu. Zavoljo padajoče vode so se mogli še tisti večer obrniti, in pri dobrim vetru in navševnim teku vode so že drugi dan ugledali misionišnico. (D. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Is Ljubljane. Ternovska cerkev. Zares se pri nobenim početji tako očitno kakor pri zidanji katoliških cerkev ne kaže pomoč Božja. Kako z malimi pomočki so lani pričeli zidanje Ternovske cerkve in v kolike zadergo so že marsikterikat tačas prišli, ali vselej do zdaj je pomoč blizo bila, ko je pritegnila sila. Ravno te dni je spet blagoselčna desnica, ki pa noče, de bi vedila levica, darovala 1000 gold. „za Ternovsko cerkev“. Čutila za taki velikoserčen dar razodeti, je vsako pero prelabo. „*Bog poverni taršentkrat, na prošnjo sv. Janeza Kerstnika, in hvalešniga cerkveniga predstojništva.* — Kar cerkev tiče, je že sezidana, zobokana, in skorej do tretjine oglašena častitljivo v nebo kupi. Tudi eden zvonikov je dozidan, namreč uni na izhodni strani, v kteriga bi imel veliki zvon priti. Druziga zdaj zidajo. Tlak je tudi naročen in upajo, de bo zamogla cerkev še ta jesen posvečena biti.

* Prihodnjo saboto bodo naš prečastiti gospod knez in skof v Šenklavšni cerkvi zjutraj ob sedmih 13 novih mašnikov posvetili.

Is Krajinje. — Kakor sta v stari zavezi Tobija oče in sin, se med sabo posvetovala, kako de bi ptujimu spremljevavcu arhangelu Rafaelu, kateri jima je bil veliko veliko dobriga storil, v znamnje svoje serčne hvaležnosti tolike dobrote povernila; tako smo mi tukaj v naši dolini vsi ginjeni premisljevali, kaj de bi nam bilo storiti, de bi vsaj nekoliko povernili veliko dobroto, ki je revne, Krašnjuško in Blagovško farno s tem došla, de so prečastiti gosp. Janez Mihael Leonhard, skof Dioklecianopoljski in apostolski vojni vikar na Dunaji, v imenu nekiga dobrotnika, ki želi neznan ostati, 20.000 gld. v deržavnih dolžnih pisnih s 4½ % za uboge naše škofije poslali. Naznanili so voljo, de naj se z izvzetjem Ljubljanskiga mesta revniši farno ubožništva na deželi tako obdarujejo, de ne bo nobeno več ko taršent in tudi nobeno manj kot pet sto gold. istine dobilo. Pri té razdelitvi so tedaj po nasvetu visokečastitiga Ljubljanskiga škofijskiga svetovavstva zgoraj omenjeni prečastiti vojni skof tukajšne dve ravno omenjeni fari, vsako s pet sto gold. obdarili. Kakor Tobija, oče in sin, katera sta hvaležna neznaniga dobrotnika poklicala in ga prosila, de bi polovico tega, kar sta prinesla, vzeti blagovolil. tako tudi mi dolžnost hvaležnosti nikdar nikoli ponemarili ne bomo. Sicer naši ubožni, ravno ker so ubožni, niso v stanu po zgledu Tobijev prejete dobrote povračevati; k temu tudi blagi dobrotnik, enako skrivnostnemu spremljevavcu mladiga Tobija, take pomoči v znamnje hvaležnosti ne potrebuje, ker s časnim blagam obdarovan tisto v dubu prave keršanske ljubezni le v nabiro dobrih del pred Bogam obrača. To pa, kar naši ubožni v znamnje hvaležnosti storiti zamorejo, bodo tudi po zgledu hvalešniga Tobija gotovo storili se spomnivši sv. Pavla, ki pravi: „*Bodite hvalešni v vsim, zakaj to je volja Božja v Jezusu Kristusu za vas vse.*“ 1. Kor. 5, 18. In ta hvaležnost s čim se bo pač skazovala? S čim drugim kakor ravno z vsakdanjo molitvijo tako obilno obdarovanih revežev za časno in večno srečo blagiga dobrotnika, njegoviga prečastitiga namestnika, in vsih tistih, ki so k obdarovanju naših ubožništev kaj pripomogli. Gotovo, nikoli ne bode spomin v to nejenljivo dobroto med tukajšnjimi reveži ugasnil; ven in ven se bo molilo za blaziga dobrotnika, ki je tukajšne ubožništva, katere dozdej nobenih stanovitnih prihodkov imele niso, s svojim lepim darom še le tako rekoč v zaresne ubožništva spremenil. Iz globočine serca naj mu torej tukaj v našim in naših revnih imenu doni očitno: „*Bog poverni.*“ Gospod pa, kteriga angelj je Tobijema rekel, de se z milovaino milost najde in večno življenje,

tudi gotovo blaziga dobrotnika naših ubožnih pozabil ne bo — fiat. —

Razgled po keršanskim svetu.

Njih veličanstvo cesar Francišk Jožef so iz svoje lastne dnarnice za olepšanje stolne cerkve v Frankobrodu privolili veliko jstino: 20.000 gl. — V Veroni je neki gospod 50 napoleonov'orov deželni mu pooblastencu baronu de Jordis zročil, da naj se med uboge, od kolere zadete deržine razdelijo. — Njih ces. apost. veličanstvo so o svoji pričujočnosti v Krakovim več jetnikov pomislili. — Terzaški kupec Karol L. Kofler je dobil od njih svetosti Pija IX. red sv. Gregorja velikiga. — V Cari so 18. p. m. umerli v 71. letu svoje starosti prečast. škof gosp. Berčić. —

V Bratislavu je 16 oseb iz luteranske v katoliško cerkev prestopilo.

V Kreuznach-u na Hesenskim so Oo. Jezuiti za ljudstvo mision imeli, zoper kteriga so hudovoljneži že naprej ljudi šuntali; za ta čas so bili koncerti, plesi, maskarije in gostije z rudečilam in černilam v velikih cerkah po časnikih in lističih razglašeni. Mision se začne, in k pridigam hodijo dobri in poredni kristjani razločnih spoznav, pa tudi ljudstvo zmed Izraelovih otrok; na mesto zasmevanja, zaničevanja in vetrenosti je stopila tiha resnota, ki se je na vsih obličjih razodevala. Ravno en dan pa se je bilo nar več ljudstva zbralo, in nek umen človek je rekel: „*Dans je bil veliki boj in nasledek je: Resnica je premagala in napravljavci maskarij plačajo vojskine stroške*“. Zvečerna pridiga od sv. Rešnjiga Telesa je tudi tako imenovano jasne glave (die Aufgeklärten) tako premagala, da so se pri naslednjim zegnju s sv. Rešnjim Telesam na kolena vergli, in so bili morebiti še le zdaj pervikrat v svojim življenji razjasnjeni. — Tisti preklicani napuh, ki pred živim Bogom noče poklekniti in se posebno pod gospoške suknje rad skriva, kdo ga bo neki zmed nas pregnal? Ponižati se pred Bogom, to je tako težko, tako težko! Komu? Napuhu, ki je že iz luciferja nekda napopirjeno govoril: Najvikšimu hočem enak biti, nad zvezde Božje bom postavil svoj sedež!

Turško. Kakšno enakopravnost imajo kristjani med Turki še današnji dan mem vsiga obetanja, in kako se Turki keršanskim vladam za njih potegovanje celote Turčije v djanji zahvalujejo, pokaže v „Volks-halle“ od 13. rožnika t. l. naslednja pergodba na otoku Kandii.

V Kandii, glavnim mestu otoka je bilo 19 oseb v ječo verženih, zato, ker so se od turške (mahomedanske) vere k keršanski spreobrnili. Ti ljudje so bili turki, ali prav reči mlajši kristjanov, kteri so bili k izlamu z žuganjem privlečeni. Menili so, da zdaj, ko se vlada tolikanj za obstajo Turčije poganjajo in od zboljanja osode kristjanov per turkih oznanujejo, so smejo k svoji poprejšnji (keršanski) veri verniti in to vernitev s tim pokazati, da očitno v keršanske cerkve hodijo. Ali reveži so se opekli. Njih sorodniki so jih per sultanovi gosposki zatožili, in oni zdihujejo zdaj v ječi. Vojvod in vojvodinja Brabanska (kraljevič Belgijski in njegova supruga rojena nadvojvodinja avstrijska) sta ravno, se memo peljaje, pašatu sporočila, da jima bo močno vstregel, ako se za te nesrečnike potegne. Emin paša, pravijo, je lepo odgovoril, pa vender odrekel. D. zdaj on s timi jetniki sicer še ni hudo delal, kar bi bilo pri sedanji homatii v Krimu zlo nespametno. Ali turško postavo, ki take odpadnike s smertjo kaznuje, jim je vender že občutiti dal, ker se boji, da bi še več turkov kristjanov ne postalo. Bodi si temu kakor hoče, to

je gotovo, če se evropejske keršanske vlade z vao resnobo za teh 19 kristjanov berž ne potegnejo, da bodo oni na Turškim pozabljeni. Turki jih bodo v ječi umreti pustili, če si tudi ne upajo, jim očitno življenja vzeti. Še pred 20 leti je bil armenec Ovaghim zavoljo tega s smertjo kaznovan, ker je bil od turške k keršanski veri prestopil. Na besede keršanskih vlad takrat sultan ni porajtal. — Tudi zoper turke so vojskujmo z molitvijo!

V. S.

V Ameriki se tudi začnja preganjanje sv. vere, in sicer od vlade. Neka nova krivoverska zbrozga, imenovana Know-Nothing-i (ničvedeži), že nekaj časa katolicanam cerkve razdéra, ljudstvo zoper nje draži, in kakor le more, svoje peklenško sovraštvo do vernih razodeva. Zdaj so ti hudodelniki svojo nesterpljivost do katolicanstva tudi v postavodajavstvo vrinili. Že v sušcu ste novo-jorška in pensilvanska deržava postavo dale, ktera vako zaklado (štiftengo) ali cerkveno podarjenje neveljavno razglasuje, ako se lastivna pravica (Eigentumsrecht) škofam zroči. V Bostonu je zvoljen odbor, da naj bo pregledal znotranje gospodarjenje samostanov, in precej 30. sušca se je začelo preiskovanje v samostanu sester Marije Device s toliko divjostjo, da so se tudi protestantski dnevniki mesta enoglasno grozili čez to čudno obnašanje nevrednih postavodajavcov. V Cincinnati so ti Ničvedeži začeli boj zoper Nemce, ki je 8 dni terpel.

Zvezdica za šolo.

Dobre in nedolžne otroke Bog veliko očitnih nevarnost obvaruje, pa tudi od družih zavoljo njih nesreče odvraca. — To nam naslednja resnična dogodba poterjuje. Tisti teden pred cvetno nedeljo pride soseda, po imenu Kalkova (na Češkim), v duhovsko hišo in najme sv. mašo v zahvalo za prečudno ohranjenje svojiga življenja. Pripovedala je pa to le: „Mujiga moža ni bilo doma, jest pa sim spala sama v sobi s 3letnim fantkom. Po polnoči me dedek s silo prebudi in kliče: Mamka, vstanite, beživa, meni se je ravno zdaj zdelo, da so je nad nama strop vderl in naji oba vamertil. Urno vstanem, in komaj sim zasopena s fantičem čez prag sobice stopila, že se je strop vderl, in bil bi mene z detetam podsul, ko bi se bila kolikaj pomudila. Tako sva bila oba prečudno oteta“.

Milli darovi.

Za bolnišnico v Jablunki.

„Uamilimo se tudi oddaljenih bratov v veri in rodu!“ 3 gold. —

Grobni napis *

Na grob očeta ali matere.

1. Naj, o ljubi oče (ljuba mati)! truplo vaše Mirno v grobu temnim tu počiva;
Duša pa na mile prošnje naše
Naj nebeško tam veselja živa.
2. Kmal strohnelo bo rebrovje moje,
Vender klicem še iz temne jame:
Dajte, o otroci! serca svoje
Bogu in — molite za-me!
De v nebesih tam se snidemo,
In se nikdar več ne ločimo.

 Kdor hoče sveto pismo v nemškim jeziku z več kot 500 podobami za katoliške kristjane dober kup (za 4 gold.) dobiti, naj se v Blaznikovi tiskarnici oglasi.

* Semtertje so po pokopaliških grobni napisi prav slabi. Morebiti bo marsikomu postreženo, z nekterimi grobnimi napisi za poskušnjo. Janez.